

Cesta Deky pro Athelas aneb 8 měsíců mezi klubičky a čtverci

Na následujících stránkách najdete slova, která byla vždy psána s myšlenkou na hospic, na naše pacienty, na životy nás všech a na lidskou laskavost. Necht' vám udělají za dlouhých zimních večerů radost. Tu teď potřebujeme ze všeho nejvíc.

Věnováno milým kolegům z Domácího hospice Athelas a vám všem, kdo jste se s námi zapletli do nejlaskavější deky všech dob.

Dopis od srdce...

Milé pletařky, milé ženy háčkující, milí držitelé pěstí, přátelé, vy všichni, kdo jste nás podpořili!

Srdečně Vás zdravím z Domácího hospice Athelas a společně s Kačkou Šolcovou Vám máváme do Vašich dnů. Po celých 8 měsíců jsme si s Vámi povídali nejrůznějšími způsoby. Přes články v Píseckém světě, přes písecký Zpravodaj, přes rádia, videa, sociální sítě. Jak jsme dovedly nejlépe. Dokonce i do vysílání TV Prima jsme se dostali na konci naší cesty spolu s paní Veronikou Freimanovou, patronkou naší dlouhé, předlouhé deky.

Včera, 22.11. 2021, jsme museli usednout kolem kulatého stolu a dát hlavy dohromady. Jako rytíři. Já, Kačka Šolcová z Dětského klubu Pohádka, s níž jsme celou tu dobu společně tvořily a živily myšlenku, že uděláme rekordní Deku pro Athelas, paní ředitelka našeho hospice, sestřičky a další lidé z hospicového týmu.

Několik hodin jsme tomu dali, abychom rozhodli o osudu Dekatonu dne 27.11. 14:00.

A rozhodli jsme.

Pojďme tu nádhernou deku plnou laskavosti, setkání, propojení, podpory hospice, dobré vůle, smíchu, práce, plnou večerů a odpolední s háčkem i jehlicemi VÁS VŠECH neochudit o to společné setkání. Vždyť kvůli němu jsme to celé dělali. Propojit se, setkat se. Moc jsme si přáli do téhle doby vnést a zaplést trochu radosti a také dobrodružství...zda se to podaří, jak bude ta deka velická, kdo všechno se na ní bude podílet. Stihneme to? Stihli bychom to krásně. Rekord na spadnutí. Ale moudrost nám velí nepořádat v této době hromadnou akci. A tou rekordní úžasná hospicová deka je. Jaro, léto příštího roku přinese nový příběh.

Ale aby nezůstalo prázdné, pojdte si spolu s námi zavzpomínat, jak tomu od jara bylo. Jak myšlenka na deku postupně rostla. Posílám k Vám do času adventního osmiměsíční procházku podél břehů deky, která přinesla mnoho dobrého. A to se ještě nerozzářila na píseckém mostě.

Tolik příběhů, dopisů, vzkazů, čokoládek, malých háčkovaných věcíček, čtverců či celých dek, které k nám do hospice připutovaly. Za každou jednu z nich, za každý čtverec k Vám letí náš dík!

Věříme, že v teple jarních dní se nakonec setkáme a necháme se nadchnout tou barevnou záplavou. Tehdy k Vám doputují i fotografie a videa. Prozatím budeme vděční, já, Katka, Athelas i Pohádka, když s námi zůstanete ve spojení a i nadále, po očku nás budete sledovat. Až to přijde, dáme vědět.

Přejeme Vám klidný advent, hromady pevného zdraví, božího požehnání a ať vnitřní světlo a láska nás všech svítí i dál do tohoto světa.

Naplněné vděčností za vše, co se stalo...

*Kačka Literáková, Domácí hospic Athelas
& Kačka Šolcová, Dětský klub Pohádka*

Čtyřicetiny pro Athelas

Tentokrát trochu více osobně, snad mi prominete, milí čtenáři. Měli jsme v posledních 14 dnech v Athelasu jednu nestandardní událost, tak bych vám o ní ráda vyprávěla. Zatímco všichni lékaři a sestřičky a celý tým pořád pracují a věnují se podstatným věcem, pohodě a podpoře našich nevyléčitelně nemocných pacientů a jejich rodinám, já mám na starosti vedle samých důležitých věcí také vymýšlení...jak bych to eufemisticky řekla... ptákovin (pardon, snažila jsem se opravdu hodně, ale přiléhavější výraz jsem nenašla). Jsem tady v Athelasu tak trochu od toho - aby se aspoň něco dělo, i když se vlastně nesmí dít téměř nic. Virtuálně se ale může naopak dít téměř cokoliv, i malé zázraky.

Tak kde bych začala. Bylo mi 40 let. A bylo mi smutno, že svoje kulaté narozeniny strávím v největším uzavření se před světem. A protože mi náš hospic leží na srdci, rozhodla jsem se, že přestože ni nohu z okresu vystrčit nemůžu, svoje narozeniny oslavím způsobem smysluplným – právě pro Athelas. Vymyslela jsem si k tomu dárcovskou výzvu, natočila video, „šoupla“ ho na internet na stránky Darujme.cz a vyslala ji do světa přes emaily a sociální sítě. Nutno dodat, že nejsem úplně ten typ, co by tohle miloval, takže ihned poté jsem zalezla s hlavou pod deku a nikdy více nechtěla vylézt.

A pak už jsem očekávala kdeco, ale to, co nastalo, jsem si nepředstavovala ani v nejdivočejších snech. Na sbírkový účet Athelasu se snesly dary jako z nebe. Během pár hodin. K dnešnímu dni (19. března 2021) je na účtu kouzelných 57.000Kč. Polezu sic kvůli tomu na Silvestra 2021 do studené vody v Otavě, ale nevadí, to přežiju (pro bližší porozumění viz dárcovská výzva Čtyřicetiny pro Athelas na www.darujme.cz). Myslím, že na břehu bude stát mnoho nadšených podporovatelů a příznivců Athelasu, alespoň to slibují. Proč Vám to ale celé vyprávím?

Protože jsem dostala k narozeninám (a celý náš hospic se mnou) něco, co nejde popsat slovy. Rozvířila se kolem nás všech energie daru. Na dně celé té parády s videem a koupáním v řece leží Vaše srdce. Vaše podpora. Ochota sednout k počítači nebo telefonu a něco dát, věnovat. Bez očekávání. Bez touhy něco dostat zpět.

Dar je jako světlo. Každé další lidské srdce ochotné darovat je jako zapálená svíčka. Víc a víc světla. Jedna milá paní mi napsala, že není lepší pocit, než darovat...a je jedno, jestli je to pod rouškou smočení kohokoliv v ledové vodě, prostě DAR je láska.

Budu teď velmi upřímná, možná až příliš, ale bylo mi 40, tak to risknu, třeba mi bude odpuštěno. Ty dary pro domácí hospic Athelas, ať už k narozeninám nebo k jakékoliv jiné příležitosti, jsou esencí lidskosti. Jsou základním kamenem, díky kterému andělé v sestřičkovských a lékařských botách, mohou dělat svoji práci. Mají do jakého auta sednout, mají za co natankovat benzín, za co nakoupit nadstandardní léky. Díky darům od Vás, našich milých přátel a podporovatelů, od osvícených majitelů všech firem, které nám dlouhodobě pomáhají, mohou lidé, kteří se na konci svého života rozhodli zůstat DOMA, tuhle volbu u nás na Písecku uskutečnit. A v čem ta upřímnost? Že by málokoho napadlo, jak moc potřebujeme tuhle Vaši pomoc. Jak každá koruna, kterou od Vás dostaneme, mění perspektivu, mění možnosti, mění pohled do budoucna. A jak jsme za ni vděční. ZA KAŽDOU KORUNU. Tu již poslanou i tu budoucí. Děkujeme.

Tak, vylila jsem si své narozeninové patetické srdce plné vděčnosti na tyhle řádky. Ještě jednou děkuji srdečně Vám všem, kdo jste se k mé výzvě připojili a Athelasu přispěli. A aby se něco dělo i dál, abychom neseseděli všichni tady v Písku jen tak smutní doma, máme pro vás v příštích měsících jedno takové písecké athelasové domácí překvapení. A o tom zase až příště.

19.3.2021

Athelas: *Velikonoční povzbuzení ke* *koncům i novým začátkům*

Usedám k psaní a jsem překvapená, ba dokonce šokovaná, že už je zase o 14 dnů více, že píšu další athelasové povídání do Píseckého světa. Za posledních pár dnů se mnohé, co je očím viditelné, změnilo. Sluneční paprsky zahřály zemi a s ní prosvětlyly zvnějšku i naše duše. Tváře, které potkávám na ulicích, i za těmi rouškami o trochu víc svítí. Zima pomíjí, čas plyne a věci se proměňují kolem nás i v nás. Právě teď, přesně v téhle chvíli i v každou další, jsme všichni o kousek blíž konci našeho lidského putování. Když tahle slova píšu, je Svatý týden, zítra Velký pátek, Velké noci...Velikonoce. Téma pomíjivosti, smrti a zmrtvýchvstání pro ty, kdo Velikonoce prožívají i trochu jinak, než jen skrze barvení vajíček a pečení mazanců, přichází s velikou silou. Vynořuje se, čeká, že si všimneme, zastavíme se a že oslavíme smrt i nové zrození během tohoto svátku. Jednou ročně, na Velikonoce, přichází myšlenka, že každý z nás jednou pomíneme. V přírodě se nám to zamlouvá, je v tom i dávka radosti – aby sněženky mohly na jaře vyrůst, musí nejprve dávno před tím zmizet. Aby mohlo být vůbec jaro, musí nejprve odejít zima. Stejně jako se radujeme z prvního sněhu a z prvních sněženek, z prvního koupání i ze sklizně, jako se radujeme z každého začátku, víme, že mu předchází nějaký konec a nějaký konec bude i následovat. To je život, říkáme si, ale opravdu to tak cítíme?

V naší kultuře konce moc „neumíme“. Neradi se loučíme, neradi se rozcházíme, neradi vidíme, že se věci v našich životech proměňují a pomíjí. Většinou máme rádi stabilitu a jistoty. Někdy se mi zdá, že Kristus nás svým životem a smrtí učil, že konce – i když velmi bolestné a těžké – jsou smysluplné. Že z konců se rodí nové začátky a že láska, kterou zvládneme vytvořit během svého života, tu zůstává i poté, co my odejdeme. Vidím v tom poselství obrovskou naději. Proto mám moc ráda Velikonoce, připomínají mi, že konce jsou v pořádku.

Že je třeba konce jakéhokoliv druhu uctít. Že jsou stejně důležité jako začátky a zasluhují si stejnou pozornost. Že bychom se měli o koncích učit a začít je přijímat. A že v každém konci je zavínuté nové zrození, i když to třeba ještě není vidět.

A už jsem u toho, co jsem slíbila posledně. Víte, že když pletete, musí každé dílo začít prvním okem a skončit tím posledním? Svetr, který by zůstal nedopletený, by si na sebe přeci nikdo neoblékl. Každá šála, každá ponožka má svůj začátek a konec, aby se dala nosit.

Rozhodli jsme se v Athelasu udělat malý experiment. Zveme vás všechny k takovému společnému píseckému nacvičování začátků a konců. Povím vám, jak to bude vypadat.

Prosíme Vás, milí sousedé, přátelé (a nejen vy z Písku), abyste vystrachali ve skříni jehlice a nějaká klubíčka. Nahodte tolik ok, aby to vyšlo na 30cm šířky.

A teď to začne. Na začátku je první oko, první řádek, první přání. Do toho malého pleteného dílka vetkněte svoje hezké myšlenky, dobré sny, modlitby, přání za uzdravení vašich blízkých, našeho krásného města, celé naší země i celého světa. Světlé myšlenky na cestu těm, kteří zemřeli. Pletejte nebo háčkujte a až vám z toho vyjde čtverec 30x30cm, nachystejte se, teď to přichází...UKONČETE to. Jedno oko za druhým se ROZLUČTE s tím pěkným pletením. A je to. Můžete ZAČÍT s dalším čtvercem.

A když budete od té lásky a ty vaše čtverce nám věnujete, my z nich v Athelasu VYTVOŘÍME.....A to vám právě povím až příště, ještě se musíte nechat chvíli překvapit (zatím ty čtverce schovávejte u sebe). Ale věřte, vznikne z toho něco, co bude plné dobrých začátků a konců a taky plné dobrých myšlenek. A to myslíme, celý svět potřebuje ze všeho nejvíc.

Přejeme vám požehnané Velikonoce, ačkoliv až se vám dostane tenhle Písecký svět do ruky, bude jim už dávno konec. Tak alespoň hezké jarní dny...a pozdravení pro všechny vaše začátky i konce.

1.4.2021

Spleteni s Athelasem

Znáte to. S něčím počítáte, na něco spoléháte, něco plánujete. A on si život udělá s těmi vašimi plány, co se mu zrovna zachce. Třeba blbé počasí. Nebo nemoc, když se to nejmíň hodí. Nemoc se koneckonců hodí dost málokdy. Nebo si přijde Covid a zastaví celý svět. Anebo máte překrásně vymyšleno, co budete dělat s těmi čtverci, co vám je lidé brzy přinesou, protože jste jim slíbili, že to v příštím čísle Píseckého světa odhalíte, že řeknete, k čemu ty krásné barevné čtverečky vlastně potřebujete...radostně přijdete na poradu s ostatními kolegy v hospici a paní ředitelka vám sdělí, že se bude opravovat písecký most!!! Že to včera četla! Plánovat v této době je nadmíru ošemetná věc, jak vidno.

A ten nejstarší a nejkrásnější most v Evropě, ten most, po kterém jste přešli od dětství nespočetněkrát, ten most, přes který se tady před lety valila voda, ten stejný most, který dlouhá staletí spojuje oba břehy, měl hrát hlavní roli 6. října na Papučový den – Mezinárodní den mobilních hospiců. Měl zvesela i nadále stát, krásný, starobylý, moudrý a dívat se na to, jak mu pletete nový kabátek, jak přinášíte jednotlivé kusy spletených čtverců od všech přátel, podporovatelů, pletařek i pletařů, kteří se rozhodli se podílet na tom společném píseckém athelasovém díle. Měkce na druhý břeh, tak jsme to mysleli. Provázíme lidi na konci jejich cesty životem a moc se snažíme, aby každý z těch posledních dnů, byl co nejsnazší, co nejměkčí, dá-li se to tak říct. Co nejlidštější. Důstojný. Chtěli jsme původně táhnout ten nejdelší barevný koberec přes most a těšit se z toho, že v něm jsou zamořtané stovky a tisíce hezkých myšlenek, přání, nadějí, modliteb všech těch, kdo přiložili ruce k dílu. Všechny těch, kdo se na pár okamžiků nebo dokonce hodin vzdali možnosti mrzutě nadávat na svět a na situaci, zlobit se nebo se trápit, usedli do křesla a upletli...obyčejný neobyčejný čtverec.

Tak a co teď. Slib je slib a sliby se musí plnit. Takže, ačkoliv nemůžu přesně říct, co jiného se bude dít, zatímco náš překrásný most bude obnovován, můžu naprosto přesně říct, co vznikne z vašich čtverců. Vznikne z nich jedna z nejdelších a nejkrásnějších sešívaných věcí, budeme-li hodně šikovní, tak i možná ta úplně a zcela nejdelší v České republice.

Ta poslední, opravdu velká deka v sobě měla 6 500 čtverců. Neuvěřitelné. Našlo by se v Písku 6501 dobrých duší, které by upletly čtverec? Nebo 3 375 těch, kteří by upletli 2 čtverce a věnovali je Athelasu? To nevím. Můžeme to spolu s vámi všemi vyzkoušet. Ale jedno vím jistě. Že to spletené dílo, obsahující- doufejme- tisíce čtverců, bude zářit do světa zprávou:

Potkali jsme se. Jsme spleteni a zapleteni. A když to dílo nebude náhodou největší, rozhodně bude nejlaskavější.

A protože tohle je takový malý athelasový seriál, končíme v tom nejnapínavějším momentě a ptáme se: „A co pak, co budeme číst příště?“

Máte už pro nás čtverec nebo dva? Rádi si je od vás převezmeme u nás v Athelasu, všechny pondělky, úterky a čtvrtky v dopoledních hodinách (9-12) nebo po dohodě. Kateřina Literáková, tel. 724 051 181, literakova@hospic-pisek.cz. Za každý čtverec děkujeme, připíchněte k němu prosím cedulku s Vaším jménem, e-mailovou adresou a telefonním číslem.

15.4.2021

Tak jak je to s tou dekou?

Krásný den z Athelasu Vám všem. Dnes začnu hned zhurta, máme velikou radost! Je to zvláštní pocit, píšete článek do Píseckého světa, vyřknete tu myšlenku o čtvercích a pletení a pak....čekáte. A nevíte. Nemáte nejmenší tušení, kolika srdcí a rukou se ta myšlenka dotkla, kolik lidí si řeklo, co je to za nesmysl, držíte se jen toho, že jste to mysleli dobře a teď „děj se vůle boží“. A ona se děje. Tu zavolá jedna milá paní, jakáže je ta velikost čtverců, tu se ozve někdo další, že je třeba uvést, jakou tloušťku jehlic a sílu příze. A já se raduji, protože víte, co ty telefonáty znamenají? Že jsme spolu v kontaktu přes tyhle řádky! Že spolu vlastně mluvíme, i když ve skutečnosti ne, že to funguje! Tak rádi o vás v Athelasu víme! Víme, že tam někde jste a že o nás víte. Tak pojďme o kousek dál v našem příběhu.

Všimli jste si někdy, že v přecházení mostů je obrovská symbolika? Taková obyčejná věc, stojíte na břehu a tu řeku, co teče dole pod vámi, musíte nějak zdolat. Most je k tomu ideální spojenec. Uděláte jeden krok, další, třetí...a než se nadějete, jste na druhém břehu. Ejhle, suchou nohou. Mosty spojují. Břehy, lidi, srdce. Můj syn, když byl ještě úplně malý, jednou řekl: „Mami, láska je takovej duhovej most od jednoho srdce ke druhému.“ Výstižné... U nás v Athelasu bedlivě střežíme jeden z důležitých životních mostů. Stojíme na břehu a naším posláním je umožnit, aby ten most spojující život a smrt, byl snesitelným a laskavějším místem pro všechny, kdo přes něj zrovna přecházejí. Aby byl vlídný, aby se po něm dalo jít snáze. Aby po něm člověk nemusel jít sám, ale měl s sebou ty, které si sám vybral. Rodinu, přátele, lékaře, sestřičky, duchovní.

Most je místem hluboce symbolickým. Náš most v Písku má dokonce svůj úžasný Spolek přátel kamenného mostu! Proto jsme se rozhodli, že tu velikou společnou deku „napěchovanou“ dobrými sny, složenou z mnoha čtverců oblečeme našemu mostu. Ne nebojte se, nebudeme po ní šlapat. A ano, budeme se modlit za krásné jiskřivé počasí. Termín oblékání mostu do deky je ještě ve hvězdách, uvidíme, jak rychle to půjde s jeho opravou.

Alé moc bychom si přáli to stihnout do konce roku 2021. Představujeme si krásný slunečný, lehce mrazivý adventní den pro setkání s mostem, dekou, vámi a mnoha dalšími, kteří zrovna třeba jen půjdou okolo. Datum zatím ukryto v budoucnosti.

A teď to důležité nakonec, otázka do pranice: A co s tou dekou uděláš pak, milý Athelasí? Bylo to vůbec k něčemu, že jsme pletli? Milé pletařky, milí pletaři, ta deka nebude sešitá nejpevněji. Až most zase svlékneme do jeho vlastní krásy, z té velké deky se stane mnoho malých. A jejich osudy budou různé. Některé si zakoupí lidé na mostě a přispějí tak našemu domácímu hospici. Někteří si je symbolicky „adoptují“ a věnují je do domovů pro seniory, lidem na vozíčku a na všechna možná místa, kde bude takových dek potřeba a kde udělají radost. Některé věnujeme pacientům. A jak to tak bývá, každá deka najde toho nejsprávnějšího majitele.

Praktické shrnutí na závěr: Čtverce mají velikost 30 x 30cm. Jsou z jakékoliv příze, na jehlicích, které najdete. Žádné omezení v tomhle směru dávat nechceme, abychom neztratili chuť uplést čtverec těch z vás, kdo nejste profi pletaři a máte doma být jen jedno jediné klubko. A jak řekl Malý princ: „Co je důležité, je očím neviditelné...“ Mnohem důležitější, než kvalita a příze, je v celém tomhle bláznivém nápadu VAŠE SRDCE. Myslete hezké myšlenky, až budete plést. Těšíme se na vaše čtverce.

Máte už pro nás čtverec nebo dva? Rádi si je od vás převezmeme u nás v Athelasu, všechny pondělky, úterky a čtvrtky v dopoledních hodinách (9-12) nebo po dohodě. Kateřina Literáková, tel. 724 051 181, literakova@hospic-pisek.cz. Za každý čtverec děkujeme, připíchněte k němu prosím cedulku s Vaším jménem, e-mailovou adresou a telefonním číslem.

29.4.2021

Květnové střípky z Athelasu

Je neděle. Koukám se zpod huňaté deky na nebe, za oknem se třesou listy osiky, pošťuchované lehkým květnovým větrem. A hlavou se mi honí všechny možné myšlenky světa. Podělím se tedy o ně, když dovolíte...

Střípek 1: Firemní dar

Pondělí. Máme tu čest jet s naší paní ředitelkou Danielou Nechvátalovou do společnosti Interplex Precision Engineering s.r.o. na návštěvu za panem ředitelem Martínkem a jeho kolegyněmi. A nejedeme tam jen tak na obyčejnou kávu. Jedeme tam, protože se společnost Interplex rozhodla věnovat nám celých 100.000,-Kč. A hned jak píšu tuhle větu, vidím tu nedokonalost vyjádření. Ano, tu částku nám věnovala společnost Interplex. A ano, tu částku zároveň věnovali LIDÉ v Interplexu. Laskavé duše téhle úspěšné firmy dostaly možnost od své mateřské společnosti, rozhlédly se po Písku a položily si otázku, komu by tyhle peníze přispěly? Kdo za ně poskytne cennou službu někomu dalšímu? Vybrali Athelas, protože smutek nad tím, kolik lidí zemřelo v posledních měsících v osamění a kolik blízkých nemělo tu šanci se rozloučit kvůli covidu se svými nejbližšími, je přivedl k nám. K hospici, který má ve svojí DNA umožnit ty závěrečné týdny života prožít pacientům a jejich blízkým SPOLU. DOMA. Cítíme hlubokou vděčnost. Ty peníze totiž nejsou jen peníze. V našich očích jsou peníze ČAS. ČAS doma. ČAS péče. Možnost zůstat po dekou. Podporu pro ruce a srdce našich lékařů a sester. Minuty života, který nemusí být zavřený za dveřmi nemocničního pokoje. Děkujeme. Děkujeme Interplexu, panu řediteli, všem jeho milým kolegyním a kolegům. Z toho pocitu budeme ještě dlouho žít. Mít radost, že můžeme v klidu dělat svou práci a opřít se o tyhle vzácné chvíle, kdy někdo přijde a řekne: „Já vám daruji.“ Interplex a lidé v něm darovali fůru ČASU a péče pro naše pacienty.

Střípek 2: Pohádka mezi světy a naše deka

Přemýšlím o té naší veliké písecké „hospicové dece“ a ráda bych vám aspoň tady v písmenkách někoho vzácného představila. Máme jednu athelasovou kamarádku a věčnou podporovatelku Kačku Šolcovou, která umí plést a šít a má Dětský klub Pohádka na Hradišti a je to osoba vpravdě kouzelná. Však ji brzy uvidíte. A ta nám s tím snem o převeliké dece pomáhá. Vytvořila překrásný projekt Pohádka mezi světy, v němž propojuje svět normálních dětí z běžných rodin se světy dalšími. Obohacujícími. Krásnými. Barevnými. Hledá v tom propojení poklady a nachází jich hromady. Prozatím se povedlo Katce a její Pohádce spojit se světem hnutí DUHA, Světluškou a Alzheimer centrem a s vesmírem Athelasu. Myslím, že bychom ji mohli navrhnout na cenu Laskavec roku. A jsme moc vděční, že spolu s námi tenhle kus cesty jde. Káťo, moc děkujeme. A tahle Katka, ta v nás v Athelasu probouzí naději a nadšení, když upadáme v trudnomyslnost, že co když to celé nevyjde. Prý vyjde. I kdyby ta deka na mostě na konci listopadu měřila 5 metrů místo 111m. Mrzí mne, že jsem se s vámi všemi, co jste nám nesli čtverce tento týden, nemohla setkat osobně, ale brzy to půjde. Moje tělo se rozhodlo, že potřebuji prý ulehnout pod deku. Detailem vás nebudu zatěžovat, ale tahle okolnost vede ke Střípku 3.

Pro všechny případy, prosím, zanechte v obálce či sáčku u vašich čtverců kontakt na sebe – jméno, e-mail, adresu, telefon. Ať se s vámi můžeme později spojit. V tuhle chvíli se skví na polici u nás v Athelasu zhruba 40 čtverců, jsou překrásné!!!

Střípek 3: Nemoc, bolest.

Mohla jsem se z toho poháru bolesti napít jen pár dnů. Naštěstí. Co chce člověk, když se cítí být nemocný? Teplo. Postel. Peřinu. Spánek. Lék. Laskavého lékaře a sestřičku. Ty nejbližší, co přijdou pohlady. A utišení bolesti. Hrnek s trochou čaje. Je rád za každý klidný bezbolestný nádech, za každých pár minut úlevy. Děkuji za tu zkušenost.

Zřejmě jsem ji měla projít i jen takhle zběžně, abych do morku kostí mohla na malou chvilíčku pocítit, jak obrovsky cenná je služba hospice pro ty, kterým, na rozdíl ode mne, už plné zdraví vrátit nelze. A abychom se já a vy, naši přátelé, postavili jako velký hlasitý tlampač ještě jasněji do světa a zahlásili, že „zaplaťpánbůh Písek a okolí má tuhle službu, u nás v Písku hospic funguje, uffff, máme štěstí, pojďme ho podpořit!“

Přejeme Vám plné zdraví, zářivé májové dny, ať to roste na zahrádkách a budete-li se nesmírně nudit, jehlice a vlna to jistí. (čtverec 30 x 30cm, pletený či háčkovaný, více info Katka Literáková, 724 051 181).

15.5.2021

O přáních a Zlatých rybkách...

Také se Vám líbila pohádka O Zlaté rybce, když jste byli malí? Já jsem si představovala, jak bych si přála veliký zámek s krásnou zahradou a nejtřpytivější šaty na světě. A velkou mísu plnou nugety. Postupem času se moje přání proměňovala, dostat se na gymnázium, udělat maturitu, smět jít na ples s kamarády aspoň do dvou, neprobudit tátu, když se plížím mnohem později nad ránem chodbou. Najít smysluplnou práci, hezký pronájem, vdát se, ať dobře dopadne porod, ať mám zdravé děti, ať můžeme jet na výlet, ať jsou děti šťastné ve škole,....ať, ať, ať...(Ať upleteme tu co největší deku, na niž nám, milé laskavé pletačky, posíláte čtverce, kterých už jsou desítky). Člověk jde světem a vlastně neustále vysílá ze svého vnitřního rozhlasu další a další přání. A ono to tu vychází, tu ne, tu se věci daří, tu méně. Naše přání, někdy vyřčená, jindy tichá, niterná, plodí očekávání výsledku a my, se zraky upřenými do budoucnosti, číháme, jaká bude nakonec skutečnost.

A máme někdy pocit, že máme nekonečno dnů na nekonečno přání. Že tahle jízda životem nekončí. Přejeme si pro sebe, pro děti, pro rodinu, pro přátele. A je to krásné. Přání je totiž rovnou DÁRKEM našeho srdce, protože v nás vyklíčilo, vyrostlo a přineslo s sebou NADĚJI, že bude možná splněno. Přání v sobě skrývá touhu se zítra a pozítří a kdykoliv poté probudit a...ještě něco zažít, ještě někoho vidět, ještě navštívit nějaké místo, něco zvládnout...

Jaké to však je, když už na přání nezbývá nekonečně chvil? Jak se přání promění, když se náš zbývající čas na téhle planetě, v tomto těle nerozprostírá jako bezbřehá mořská pláň? Z velkých přání se někdy stanou menší, dostupnější, splnitelná. A přesto obrovská. Přejí si jít na chvíli ven, na slunce, na lavičku pod strom. Přejí si vidět vnoučata. Přejí si vyspat se celou noc, jak se říká do růžova. Čas života je téměř naplněn a z malých přání kvetou malé, ale důležité okamžiky.

Každý den procházkou chodí dětičky z hradištské mateřské školky pod okny jednoho našeho milého pacienta a zpívají. Sestřička Miládka si s pá-nem povídá a najednou má nápad. Jak moc by mu udělalo radost, kdyby tu písničku mohl slyšet celou. Nebo třeba dvě. Kdyby mohl uvidět ty malé sviště pod okny, jak mu zazpívají. A protože naše Miládka a všechny naše sestřičky jsou takové zlaté rybky a když to jen trochu jde, plní našim pa-cientům přání, i ta nevyřčená, netrvá to ani pár dnů a dětičky ze školky opravdu stojí na zahrádce a zplna hrdla zpívají. A mají s sebou dokonce dárek jednoznačně andělský. Posuďte sami.

Radost z takové chvíle nelze jednoduše nacpat do slov. Jako mávnutí motý-lích křídel se stanou droboučké události, které v nás zanechají otisk. Máme v hospici mnoho přání. Mnoho touhy dělat v budoucích dnech a letech dobrou práci. Nejen tu zdravotnickou. Zejména tu lidskou. Tak, aby v srd-cích našich pacientů zůstávalo co nejvíce takových otisků ze splněných přání, z vyřčených slov, z pohlazení a z prosté lidské přítomnosti.

Kousíčky radosti i v závěru života, který nenabízí nekonečnost, ale přesto má stále mnoho co nabídnout.

Děkujeme velmi dětem a jejich paní učitelkám z 11. Mateřské školy na Hradišti. Za jejich překrásnou návštěvu s písničkou.

28.5.2021

Letní Athelasové pozvání k laskavosti

Já vám nevím. Jako by toho nebylo málo. Jako by nestačily uplynulé měsíce a více než rok. Jakoby svět říkal, ještě ne, ještě ne, ještě ukažte, co se ve vás skrývá. Vy víte, o čem píšu. O čem píšou všichni. Jak ten vyplavený sklep a voda crčící ze střešního okna byl jen slabý odvar toho, co prožili lidé, kteří netušili, že zítra ráno se nebudou mít kam vrátit domů. Někdy je všeho moc. Takhle zahlcující události však mají jednu zajímavou a napínavou vlastnost. Aktivují v nás ...laskavost. Také to pozorujete? Je to, jako by v lidech stiskly tlačítko Soucit. Mohlo by se zdát, že jsme momentálně unavený, otupělý, vyčerpaný národ – a snad bychom měli na to i nárok. Mohlo by se zdát, avšak není tomu tak. Dívám se právě na stránky Nadace Via, a ptám se vás. Tušíte, kolik poslali za těch pár dní lidé na pomoc zasaženým obcím na Moravě skrze www.darujme.cz? 157 451 461 Kč (je neděle večer, když tyhle řádky píšu a to, že sleduji zrovna tyto jedny webové stránky, znamená, že takových proudů pomoci je násobně více). Smíšený pocit. Bolest srdce za ty, kterých se to týká. Radost z vlny solidarity, která se umí zvednout nebývalou silou, když je potřeba. Laskavost je tady stále, laskavost je to, o co se na konci dne můžeme opřít. Laskavost, ten okouzlující a nadějeplný opak lhostejnosti. Laskavost, nadšený souputník soucitu. Soucitným srdcem cítím, co se děje někomu daleko ode mě, koho ani neznám, nesu s ním kouskem jeho bolest a naleznu v sobě impuls ku pomoci. Můžeme být klidní. Laskavost existuje, nedá se sice změřit penězi, nedá se zvážít, nedá se s ní obchodovat, je dostatečně nehmatatelná, aby se o ní dalo pochybovat, vědecky téměř neprokazatelná, přesto tady mezi námi skutečně je. Jak řekl Malý princ: „Co je důležité, je očím neviditelné.“

Milí čtenáři, snad odpustíte, že se na těchto řádcích co 14 dní pouštím do vcelku neumětelských rozborů lidských srdcí, ale ono to souvisí s prostorem, ve kterém se dennodenně nacházíme v našem domácím hospici a který nás k podobným zamyšlením ponouká. S prostorem, kde laskavost pečujících rodin, které se rozhodnou postarat o své blízké, dojíhá a učí nás všechny. My o ní totiž něco víme, o laskavosti.

Mrška se někdy schovává za všemožné jiné vlastnosti lidské, ale vykukuje na nás zpoza rohu téměř neustále. A my jsme tudíž u nás v Athelasu v klidu, protože je nám nad slunce jasné, že je jí na světě dost a dost. Stačí se rozhlédnout a nasát tu vůni.

Takže, co takhle dnes někomu přidržet dveře? Na někoho se na ulici jen tak usmát? Pozvat někoho na kávu? Napsat si na papírek, co se mi dnes stalo dobrého? Jen tak obejmout někoho blízkého? Vědci tvrdí, že denní dávka laskavosti prý zvyšuje míru štěstí, jakou prožíváme v životě, až o 25%. Ha. A tady to máte. Laskavé skutky činí šťastnější koho? Toho, kdo je učinil!

Máte chuť být laskaví a nevíte zrovna právě, kudy do toho? Máme nápad! Upleťte nám jeden laskavý čtverec (30 x 30cm) do naší dobrem nacpané písecké deky anebo zcela laskavě zajděte do Sport Centra na Výstavišti, zaregistrujte se a objedňte pro nás otavské břehy na podporu všech rodin a jejich umírajících pacientů, kteří ji potřebují ze všeho nejvíc. Zcela obyčejnou a nekonečně lidskou. Laskavost. A to všechno až poté, co zvážíte, zda byste mohli aspoň maličkým dílkem podpořit ty, kteří budou muset postavit svůj nový dům. Děkujeme za jakýkoliv projev laskavosti, ke kterému se rozhodnete. Teď nebo kdykoliv potom.

Nechť život přinese i klidné, docela obyčejné a laskavé dny nám všem.

27.6.2021

Athelasové pozvání k.... obyčejným dnům

Letní přestávka byla i tady v Píseckém světě, jsou ještě prázdniny a my vás zdravíme z Athelasu. Krásné slunečné i deštivé dny jsou, že? Lidé u vody, na vodě, u moře, v moři nebo tady v Čechách, cestují, „výletí“, radují se, prožívají svoje životy tak, jak jim to zrovna jde, jak se to děje, jak je to naplánováno nebo naopak tak nějak ze dne na den. Každý po svém... Svítí slunce a já jdu městem s kamarádkou, které do života přišla snad nejbolestnější událost, jakou si já osobně umím představit. Ztratila nedávno svého syna. Bavíme se o všem možném a ona se najednou zastaví a povídá: „Podívej, těmhle všem lidem život pokračuje dál. Jako kdyby se vůbec nic nestalo.“ Zamrazí mne v zádech. Přesně. Život plyne dál. Dějí se tragédie, nemoci, náhlá úmrtí, záplavy a požáry. Dějí se i krásné věci. Narození, oslavy, setkání, lásky. A život plyne dál. A ti, kdo jdou svými dny a všechno je tak nějak očekávané, tak nějak normální, si nevšimnou, nemohou si všimnout, že tady po ulici kráčí někdo, komu se zrovna stalo ...komu život přinesl... Ztrátu. Opuštění. Smrt. Někdy pro tu bolest není ani slov. A nad tím vším si klidně svítí slunce.

Jak stateční jsou ti, kdo zjistí, že jejich táta, maminka, babička, manžel, přítelkyně, syn...kdokoliv blízký..již nemá příliš mnoho času na této Zemi. Jakou odvahu v sobě musí nalézt a říci si, že se budou držet spolu s ním. Až do konce. DOMA. Život se z určitého úhlu pohledu zastaví. Jako byste se ocitli v nějakém speciálním meziprostoru a tady na tom místě nejdou věci dál. Jako když dáte pauzu na videu. Ten, kdo to zažil, ví, o čem píšu. Dýcháte. Někdy i trochu jíte. Vyzvednete děti ze školky. Ta bolest je stále s vámi, někdy větší, někdy jako by se rozplývala prostorem a všedními dny a skoro mizí. Uvaříte jídlo. Nakoupíte. Nebo taky ne. A někde uvnitř Vaší duše je místo, které ví. Ví, že čas jde dál. Že se ve skutečnosti nezastaví ani na vteřinu. Že to je přirozený řád věcí. A že jediné, co má v tuhle chvíli smysl, je právě tahle chvíle. TEĎ. Tak jest.

A v tom druhém prostoru, tam, kde jsou věci „podle plánu“, obyčejné a normální, se někdo třeba snaží uplést nejdelší deku ze všech. Na podporu těch, kterým se život pozastavil. Na podporu těch, kteří potřebují přidržet. Obejmout. Těch, kteří zrovna teď nemají pocit, že by život měl plynout dál. Na tichou podporu všem, kterým se prosluněné dny zdají jaksi nepatřičné.

Oba světy tady jsme zároveň. Ti, kdo potřebují zachumlat do deky a podat hrnek s čajem a kapesník a ti, kdo to pro ně mohou udělat. Ti, kdo aktuálně žijí sérii pouhých TED i ti, kdo plánují a dny jim přijdou obyčejné a běžné či dokonce fajn. A tady v tomhle světě cenné a vzácné obyčejnosti a normálního života (ať je to, co je to) chceme a plánujeme udělat naprosto všechno proto, aby se vědělo o této možnosti. O volbě. O rozhodnutí zůstat doma na konci života. A o lidech a organizacích, které vám to umožní. O lidech, kteří pracují v hospicích po celém světě. A tady v Písku. Ti všichni mají jeden jediný cíl. Splnit přání zůstat doma až do konce všem, kdo ho vysloví.

Tak jen, abyste rozuměli, proč. Proč hospic dělá deku. Pletací maraton. Dekaton. Proč se k němu přidává mnoho dalších lidí a organizací. A proč je to dílo tak barevné a laskavé, jak jen může být. Protože je v něm zapleteno tolik milých rukou, které tohle všechno ví a chtějí podpořit. Každý se mne ptá, kolik čtverců ještě schází. Kolik dek máme. Tak já vám to tedy napíšu. A nebudete rádi. Nemám nejmenší tušení. Strašně moc jsem se snažila to počítat, zapsat, udržet, ale ono se to celé dílo tak nějak rozprostírá, čtverce i deky vznikají a přicházejí a zase mizí pod ruce těch, kdo je splétají, někdy mám pocit, že je ta deka osoba zcela živá a dělá si, co chce a skoro se mi až chechtá, „jakože vážně jsi chtěla, Kačko, mít kontrolu nad tím, jak to bude probíhat a jak se to podaří?“

Ale aspoň zhruba, ať máte představu. Čtverců kolem 500 zapsaných, některé se zjevily a není o nich nic známo. Dek celkem 12 těch zcela hoto- vých (5x6 čtverců je jedna deka), zhruba 4-5 se porůznu tvoří a víme o nich. Abychom pokryli celé jedno zábradlí mostu, potřebovali bychom jich 1 800 (60 dek). Chodí mnoho krásných zpráv a vzkazů z celé ČR a stále a pořád vás srdečně zveme se přidat. Zamotat se s námi do téhle chundelaté kostkaté věcičky. Spojit pomyslně nit a ruce ve společném tvoření.

A co bude dál?

23.8. v 16:30 bude další splétání v knihovně, zavolejte mi na 724 051 181, zveme vás. V září a v říjnu pak proběhne několik pletacích maratonů – Dekatonů tady v Písku, v parku, na lavičkách, možná na Parkánech, čtvrtek 22.9. je první takový termín, uvidíme, co se bude dít s covidovou situací, ale určitě na nás narazíte. Poznáte nás podle klubíček a jehlic. Jste zvány babičky s vnučkami, maminky s dcerami, tety s neteřemi. 11.-12. září nás najdete na veletrhu Maker Faire v pražských Holešovicích, kde si u našeho stolečku budou moci u jehlic a háčků odpočinout manželky a dcery kutilů. A doufáme, že přivezeme mnoho hotových čtverců. A jiné a jiné. Sledujte naše webové stránky www.hospic-pisek.cz, plakáty po městě a písecký zpravodaj. Budeme se snažit vás informovat. A když tak telefonem či emailem člověk nikdy nic nezkaží (literakova@hospic-pisek.cz).

Chci Vám všem poděkovat za celý hospicový tým. Ti, kdo jezdí k našim pacientům, i ti, kteří nejsou vidět, ale pracují pro hospic Athelas a jeho péče by bez nich neexistovala. 38 lidí, jimž leží na srdci vzácnost každé minuty lidského života, vám děkuje za čtverce, zlaté ruce nebo i jen hezkou myšlenku.

Přejeme vám plno obyčejných, normálních a klidných dnů, nad nimiž svítí slunce či padá déšť. Se čtverci či bez nich. Pod dekou či na dece u vody. Jak libo. Ale hlavně- co nejvíce ve zdraví a v radosti.

8.8.2021

Athelasové pozvání k...rytmu

Milí čtenáři Píseckého světa, dnes trochu jednodušeji (a možná také téměř líně). Je pondělní ráno a já píšu tyto věty po týdnu volna. Hlava ještě nenastartovala do pracovního rytmu. Ale...všimli jste si také, že rána jsou již jiná? Chladnější, ve vzduchu je cítit blížící se začátek školního roku, promísen se špetkou podzimního pocitu. Poslední srpnový týden bývá nesen vůní nových pastelek do penálu, čekajících aktovek a ještě lesknoucích se obalů na sešity. Vůní nových dní se spolužáky a návratu do rytmu všedních dnů. Myslím, že si všichni budeme přát, aby ten rytmus zůstal v dalších měsících nezměněn, minimálně tak, že děti ráno vstanou a zamíří do školy. Kéž by...

Rytmus. V Athelasu zůstává rytmus dní v zásadě nezměněn. Pozoruji ty hospicové dny již nějaký pátek. Tiché laskavé rozhovory sestřiček o tom, jak se daří kterému z našich pacientů, telefon s prosbami o informace, vyžvánější v rukou Aničky a Peti, našich sociálních pracovníků, auta odjíždějící denně několikrát od vchodu hospice, vezoucí zdravotníky a jejich červené brašny na cesty do rodin. Hlasy. Slova. Útěcha. Loučení s těmi, kteří již zemřeli. Slzy. Smích. Nakupování léků a miliarda běžných kancelářských činností, celá ta organizační práce paní ředitelky Danky a naší Vladky, bez nichž by celý tenhle hodinový stroj netikal. Veliké projekty v rukou Věrky, za jejíž práci jsme vděční až na půdu (stejně jako za práci všech lidí u nás, jak říká paní ředitelka, lidé u nás v hospici, to je to nejvíc, co máme). Tu se zjeví ve dveřích kanceláře kaplan Miloš, Sylva, naše paní psycholožka, pohovoří s námi, sejdou se s blízkými pacientů nebo přímo s nimi. Pak cinkne zvonek a za dveřmi se stojí Lenka, Mirka nebo Markétka, naše dobrovolnice. Obvykle nesou dobré zprávy o tom, co se podařilo nebo s čím právě přišly pomoci. Kávovar vrní, někdo donese dobré kafe, abychom na něj mohli pozvat ty, kdo mají na chvíli čas. Pošťák už o nás dobře ví, přináší totiž v posledních týdnech obálky a krabice s pletenými čtverci možná častěji, než by si přál. Zavolá jeden pán, že se rozhodli nás s manželkou podpořit a jeho firma taktéž. Děkujeme!!!

Zase kávovar. Na konci týdne musí někdo uklidit, tak vezme do ruky hadr a kbelík a vytře podlahu v celém hospici. Podpisy na smlouvu. Razítko. Zase telefon. To všechno se děje. Opakovaně. Neustále. Pro lidi. Pro ty, kdo nás potřebují. Kdo si nás vybrali pro závěrečnou část svého života jako průvodce.

A ve světě venku, za našimi dveřmi se v uplynulých dvou týdnech odehrálo několik událostí, které potěšily naše srdce a stojí za to, abych vám o nich napsala. Kromě dražby uměleckých děl Evy Čapkové a Oldřicha Hamery, kteří mají výstavu v Prácheňském muzeu a kterým i skrze tyto řádky děkujeme, nás podpořily písecké házenkářky s trenérem Michalem Horákem a písečtí basketbalisti Sršni. Musím se přiznat bez mučení, že ačkoliv jsem moc doufala v pár nadšených běžců, kteří náš 1. symbolický běh podpoří – to se také stalo a my z celého srdce děkujeme za každý váš krok - částka 17.095,-Kč od Sršňů, kterých běželo přes 50 ve středu 18.8. od Sport Centra Písek, mi vyrazila dech. Celkově je nyní výtěžek z Běhu pro Athelas 21.600,-Kč. Můžete pro nás symbolicky oběhnout či obejít kousek Otavy až do 21. 9. 2021. Více informací na webových stránkách hospice www.hospic-pisek.cz.

A Dekat? Dekaton? Tento článek píšu po týdnu volna. Proto je i pro mne trochu tajemství, co bude dál. Za chvíli vyrazím po svých malých prázdninách do kanceláře a moc se těším, jaké nové čtverce se na mne budou smát. A taky se trochu bojím, abych se tam s nimi vešla. Ale hezky se bojím. Kdybyste se s námi chtěli setkat a třeba splétat čtverce dohromady, ozvěte se (724 051 181), vymyslíme i jiné termíny, než jen ty v knihovně. Znáte to, čaj, cvakání jehlic a „prosté bytí“. **23.9. nás můžete od 12:00** zastihnout v parku u hudebního altánu. Když bude hezky, budeme sedět na lavičkách a plést. Poznávací znamení klubíčko a jehlice. Těšíme se na vás. A přejeme vám z hospice, ať je rytmus vašich dnů poklidný.

23.8.2021

Athelasové pozvání k.... chybování

Upletly jsme s naší Terezkou kus čtverce do tamté deky, však asi víte. Nahodily jsme oka (ha, vzpomněla jsem si, jak se to dělá). Vítězství. První řada, druhá, několikátá. Terezka plete moc ráda. A taky to umí, dobře ji to naučila paní učitelka v naší škole. Jenže nahodit ta oka tak, aby zrovna z téhle vlny, zrovna na těchto jehlicích vylezl čtverec o délce 30cm není tak jednoduché, jak se zdálo. Volala mi to jednou, zcela na začátku našeho dekového nápadu jedna paní a měla direkt naprostou pravdu. „Paní Literáková, a umíte vy vůbec plést? To musíte uvést přízi a tloušťku jehlic, víte!“ „Moc ne“ přiznávám popravdě (ale Kačka Šolců jo, myslím si potichu). Možná i to mi umožňuje popustit uzdu fantazii a naivně si představit ... nepředstavitelné. Nevidím ty překážky a limity dopředu. Což je sice bezva, avšak zároveň to vytváří zajímavý prostor. Prostor pro chyby. Pro mnoho chyb. Nepovedlo se to napoprvé. Byl moc velký. Čtverec jeden. Vypáraly jsme to. Terezce se moc nechtělo. Viděla jsem jí na očích, jak se jí nelíbí, že něco, co už existovalo, musí zase zmizet. Budeme stát na začátku- jako před hodinou. Stala se chyba. Chyba je něco, co nás občas potrápí. Chyba je něco, co nechceme. Za chyby se ve školách obvykle dávají horší známky. Za chyby se platí, někdo říká. Chyba je něco, za co se člověk stydí. Za co je třeba se omluvit. Udělal jsem chybu, musím ji napravit. Chybu obvykle vnímáme jako něco, co se nemělo stát. Chybovat se bojíme.

Tak. A co kdyby to bylo celé jinak? Co když vypárání čtverce a jeho znovuvstavení prostě jenom znamená, že toho umíme rázem víc? Že jsme poznali, kudy to nepůjde a jak máme postupovat jinak? Co když je chyba jmění, zlaťák, který nám už nikdy nikdo nevezme? Rozhlížím se ve svém životě, v životě mých blízkých a přátel, rozhlížím se v práci. Všude samá chyba, jaká to krása!!! Jaké by to bylo, kdybychom nad chybami jásali: „ó, to je skvělé, tys udělal chybu a podívej, co všechno ses díky ní naučil, gratuluji ti, člověče.“ Jak nádherně lidské to je udělat chybu v práci, v podnikání, ve vztahu, v pravopise, matematice. V životě. Všichni jich máme pěknou řádku na našem životním účtu. Pěknou řádku výdobytků, uvědomění, zkušeností, těch malých osobních pokladů duše.

Někdy v životě sčítáme chyby, v průběhu i na jeho konci. Obracíme se k nim a litujeme. Říká se, že lidé většinou litují ne toho, co udělali, ale co neudělali. Něco lze ještě vypárat a začít znovu, něco již bylo zcela dopleteno a zakončeno.

Dívám se na ty naše deky (kterých je nyní 26 hotových a máme je u sebe, dalších pár všude možně teprve vzniká), blížíme se tedy k polovině. Jsou krásné, pestré... a jsou v nich chyby. Ty chyby je dělají ještě kouzelnějšími, než by byly z dokonalé strojové výroby. Ty chyby a nedokonalosti z nich dělají deky s příběhem, prosycené lidskostí, dokonale nedokonalé. Ne každý čtverec při té práci je stejný – avšak za všechny pocítujeme vděčnost, ne vždy se podaří sháčekovat vše naprosto dokonale, rovně. Ale...důležité je, že to nevzdáváme, občas kousek vypáremo a jdeme dál. Člověk by neřekl, co všechno nám ta obrovská deka přinese. „No teeeda, to muselo dát příšernou práci. A přitom taková blbost, co?!“ (Šebková, Pelíšky).

Budme tedy laskaví, k sobě, k našim chybám, k upáraným kouskům našeho života i puštěným okům. Zveme vás, z našeho hospice, z místa, kde je denně žita úcta a respekt ke všem lidem, k chybování. Užijte si ho. Možná totiž, že je to všechno opačně, než si myslíme a na konci našeho pozemského putování stojí kdosi u nebeské brány a říká: „Blahopřeji ti ke každé chybě, kterou si ze života přinášíš.“ Nebylo by pak snazší chybovat?

JAK SE MOHU ZAPOJIT do té deky plné chyb a dobrých myšlenek?

Uplést či uháčekovat čtverec 30x30cm. Máte-li již pro nás nějaké, rádi si je od vás převezmeme u nás v Athelasu, všechny pondělky, úterky a čtvrtky v dopoledních hodinách (9-12) nebo po dohodě. Kateřina Literáková, tel. 724 051 181, literakova@hospic-pisek.cz. Za každý čtverec děkujeme, připíchněte k němu prosím cedulku s Vaším jménem, e-mailovou adresou a telefonním číslem.

5.9.2021

Držme se spolu až do konce. DOMA.

Tuhle větu, milí čtenáři Píseckého světa, možná zahlédnete v následujících týdnech všude možně v médiích. Září se v tichosti překlápí do své druhé poloviny. To znamená, že se přiblížil již 5. rokem celorepublikový čas na podporu hospicové péče. O čem to mluvím? Během následujícího měsíce uvidíte v televizi více pořadů a v rádiu uslyšíte více rozhovorů, než kdykoliv jindy, v nichž bude zaznívat, že domácí, čili mobilní hospicová péče je nedílnou součástí zdravotní péče o člověka. Že má své místo. Že existence hospiců v našich českých městech (stejně jako jinde ve světě) by nemělo být nic extra, nýbrž něco naprosto normálního, dostupného. Že hospice nejsou děsivým místem plným smutku a hroživě vážných lidí, kam raději nechcete nikdy přijít. Naopak. Vždyť když už nás potká jedna z těch nejtěžších situací v životě a někdo z našich blízkých je tak moc nemocný, že už neumíme jeho nemoc léčit, potřebujeme mít jistotu, že existuje místo, kde pro nás mají ČAS. Mnoho času. Na rozhovor. Na mnoho rozhovorů. Hodinu. Dvě. Víc. Kolik bude třeba... Místo, kde jsou v tu chvíli laskaví a vstřícní. Kde mají potřebné informace. Kde vám pomohou si rozmyslet, kudy a jak dál. Měla jsem jeden moc zajímavý rozhovor s naší vrchní sestrou Luckou. O tom, že se lidé občas ptají, jak může dělat tak těžkou práci, být neustále tak blízko smrti a umírání. „Já to tak ale nevnímám“, řekla. „Já se přeci starám o život. Starám se o člověka, který je nemocný a chce být DOMA. Se svojí rodinou. Starám se o to, aby mu bylo co nejlépe“ To umíme zařídit. A v tom je přece vedle smutku také...naděje. Péče. Laskavost. Láska rodiny.

Je září a to je tedy tím pádem čas, abych Vás pozvala k setkání s námi. Staňte se náhodnými kolemjdoucími či záměrnými návštěvníky jedné z našich událostí, které chystáme z prostého důvodu. Abychom se s vámi setkali, mohli jsme se na sebe někde ve městě usmát a jen tak být. A být rádi, že jsme. Venku, pod stromy, na mostě, v knihovně a tak.

Jestliže čtete tento Písecký svět ve čtvrtek, ještě voňavý z tiskárny, vězte, že odpoledne **23.9 2021 od 13:00** najdete některé z nás sedět v Palackého sadech s klubíčkem a jehlicemi v ruce. Tam někde u hudebního altánu... Nazýváme to DEKATON (viz. plakátky ve městě), první pletací šestihodinový maraton. Ale víte, o co jde mnohem víc než o pletení? O setkání. Zastavte se za námi, na kávu třeba. Jen tak. Na kus řeči třeba. Jen tak. Uplést pár ok do naší deky. Nebo řádek. Jen tak. Prostě vás nesmírně rádi uvidíme.

5.10 2021 v 17:00 můžete přijít přímo k nám do hospice na kávu či čaj a na přednášku či spíše povídání o všem, co vás o hospicové péči zajímá. Povídání povede Mgr. Milada Štojdlová, spoluzakladatelka hospice a jedna z našich úžasných zdravotních sester.

Půjdete-li **6. 10. 2021 NÁHODOU** přes Kamenný most **v 16:00** a úplně NÁHODOU budete mít v ruce jeden pár papučí, protože přeci běžně nosíte papuče v ruce, když jdete po městě, neváhejte a přiložte své papuče k dílu, pomozte nám spojit oba břehy symbolickým řetězem z papučí. Nebo se jen potěšte pohledem na andělské koláže dětí z píseckých a okolních mateřských škol. A přejte nám hezké počasí, ať si i na tom mostě můžeme říct pár vět. Anebo si s námi zatančete spolu s dětmi z T-dance malý papučový taneček.

A kdyby se vám nějakou neuvěřitelnou náhodou stalo, že přes ten most **6.10 v 16:00** vůbec nepůjdete, nevadí, vezměte si ty **PAPUČE** alespoň do práce, do školy, kamkoliv. Jeden den v papučích. **Papučový den.** Den, kdy se spolu s hospici po celé ČR stanete nositelem myšlenky, že zůstat DOMA se svými blízkými, v závěru života, je přání mnoha lidí, které lze splnit.

Další možnost k podzimnímu setkávání jsou splétací večery v písecké knihovně. Všechna říjnová pondělí od 16:30 nás najdete ve 2. patře, jak ladíme čtverce do krásných dek. A deky? Tenhle příběh znáte. Deky roste. Právě se zaobíráme myšlenkou, jak ji sešijeme tak, aby se dala zase snadno rozpojit. Kolik asi bude vážit a jak ji na most dopravíme.

(Pro praktické povahy ještě stojí za zmínku, že máme něco přes polovinu dek, čtverce v mé kanceláři tvoří povážlivě vysoké kopičky a už už začínáme věřit, že se to opravdu stane. Ale nepolevujeme, potřebujeme jich ještě mnoho...zhruba 1000). A tak. Spousta zcela „nepodstatných“ detailů, které mají jediný cíl. Spojit nás všechny v záplavě barev a přízí, spojit nás pomyslnou nití dobré lidské vůle. Potkat se. Člověk sám udělá jistě mnoho, ale teprve v setkání se s dalšími lidmi pleteme řádky svého života a svého lidství. Všimli jste si toho? Opatrujte se, všichni z Athelasu vám přejeme krásné babí léto a klidné dny plné zdraví.

20.9.2021

Athelasové pozvání ke... sběratelství

Pssssst! Dneska už o dekách ani slovo! Nebo...? Jeden vtipný nejmenovaný tatínek jedné naší nejmenované sestřičky říkal, že už se začíná bát, že jednou otevře plechovku s pivem a vyskočí na něj pletená deka. Tak já vám dám na chvíli pokoj, jen napíšu pro povahy zvědavé či dokonce snad zvědavé, že jich máme 42. Čtyřicet dva hotových dek ze šedesáti dvou. Ufff. To začíná vypadat, jako že tu 111m dlouhou deku přes zábradlí mostu opravdu zvládneme uplést. Co my. Říkám my, ale myslím všechny ty milé ženy pletoucí a háčkující po celé naší zemi i a jejími hranicemi. Jsme dojaté, já i Kačka Šolcová i celý hospic...V parku jsme zažili při pletacím maratonu Dekatonu mnoho milých setkání a povídání, donutili jednoho našeho kamaráda, aby nám upletl pár ok, aby i mužská ruka byla v celé té dece přítomná. Také jsme pletly se ženami z Městského střediska sociálních služeb a to vám bylo tak pěkné odpoledne u kávy a zákusku s jehlicemi a háčky, o knihovních setkáních ani nemluví...a hlavně všem vám, kdo jste v tom s námi – jakkoliv- moc děkujeme. Ze srdce...

Nene, zase celý odstavec o dekách. Tak já to zkusím odjinud. Dnes ráno jsem vyšla z domovních dveří a venku svítí slunce. Je pátek a já si to šinu rovnou za roh do Obchodní akademie na setkání se studentkami třetího ročníku. Plánuji svůj vlastní podnikatelský projekt s paní Ing. Fořtovou a chtějí ode mne slyšet, co je hospic vůbec zač, aby se mohly rozhodnout, zda nám chtějí věnovat výtěžek ze svého prvního skutečného podnikání. Jdu po chodníku, slunce ve tváři a mímám ženu podobného věku, jako jsem já. A ona ke mně vyše zářivý úsměv. Jako z reklamy. Usměju se též a jdu dál, hlavu plnou blížícího se rozhovoru, povídání o hospici. Jak se s mladými lidmi dá mluvit o nemoci, o umírání, o konci života? Budu mít 45 min na to, abych je nevyděsila, neodradila, abych jim ukázala, že v tom, co děláme, není jen smutek, bolest a trápení. Jak, jak, jak...nevím a zrovna zahýbám za roh, když naproti mně jde další žena, tentokrát mladší, s dítětem za ruku a zase...zářivý úsměv. Druhý.

Oplatím ho, aniž bychom se znaly a viděly kdy před tím a pocítím záchvěv něčeho, co není úplně obvyklé. Pozdravím. Ona také. Neznáme se. Prostě se potkáme očima a jdeme dál. A na jednu vteřinu, dvě, tři se v tom úsměvu setkají i naše srdce. Srdečně se smát, říká se. Já se směju zejména nahlas. Manžel se za mě stydí, ale už si zvykl. Avšak ty dva srdečné úsměvy dnes ráno si schovávám do kapsy a jsou mi připomenutím, že uvnitř nás jsou srdce a ta se prostě někdy usmějí sama od sebe, bez našeho přičinění. A tak s těmi dvěma úsměvy v kapse vejdu do dveří školy, pan školník, úsměv, pár slov. Vyjedu výtahem, paní profesorka, pozdrav, úsměv, vcházím do učebny, pozdrav, úsměv, sbírám do kapsy další úsměvy, a jestli dobře počítám, už jich je aspoň deset. Vracím se domů, usměje se na mně syn a můj muž, začínám se těšit do města, koho tam potkám. Trochu bloumám v hlavě, kolik tak úsměvů jsem zažila za posledních pár dnů.... Řekla bych, že jsem docela sběratelka. Setkání s budoucími majitelkami společnosti Remedy, která bude vyrábět a prodávat produkty pro domácí pohodu (aromaterapeutické svíčky, copany na cvičení s návodem a hračky pro zvířata ze starého oblečení), bylo moc milé a inspirativní. Moc jim držíme pěsti.

Hmmm. Úsměv. Taková obyčejná věc. Nic nestojí, není na něj uvalena žádná daň. Prostě jen...je. Úsměv ve vteřině vyzdobí i zaprášenou ulici. Úsměv, když přichází náš pan doktor k pacientovi domů. Úsměv sestřiček, odcházejících zrovna z hospice za našimi rodinami. Úsměv paní ředitelky Danky, když mi otevírá dveře, zatímco vleču na ramenou obrovské tašky se čtverci a klubky...šmankote, zase...čtverce.

Pardon. Nevím, nemám to nijak vědecky potvrzené, ale zdá se mi, že úsměv v nás něco proměňuje. Tak já vás chci pozvat, a moc se snažím neznít u toho pateticky, jestli byste náhodou neměli chuť se dneska na někoho a několikrát doširoka usmát. Třeba to zažene i kdejaký chmur na duši.

A kdybyste se chtěli usmát na nás, najdete nás v knihovně. Nebo v hospici, tak se stavte na jeden úsměv, rozdáváme je na potkání a zcela zdarma. Pro sběratele úsměvů máme pár ve skladu navíc.

Krásné podzimní dny plné srdečných setkání, fajn lidí a pevného zdraví
Vám za celý hospicový tým přeje

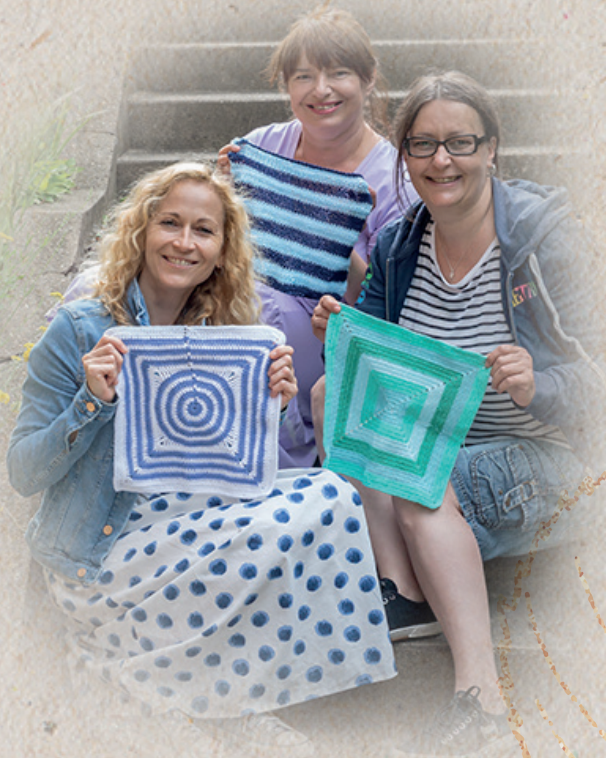
Katka Literáková

724 051 181

literakova@hospic-pisek.cz

P. S. A málem bych zapomněla, posíláme vzdušnou čarou zářivý úsměv jako dárek a gratulaci k 20. narozeninám Alzheimercentru Písek a Fokusu Písek k 20. narozeninám a děkujeme, že jste se zapletli s námi (do deky), ačkoliv máte svých aktivit mnoho, moc si toho vážíme.

1.10.2021

Athelasové říjnové pozvání... k volbám

Na to už je snad trochu pozdě, paní Literáková, ne? Co si ta ženská z Athelasu vůbec myslí? Že si z toho svého „sloupku“ udělá agitku a bude nás přesvědčovat, že máme jít volit nebo snad dokonce koho? A to si jako neráčila povšimnout, že volby už máme přes týden za sebou. Frk.

Hm, volby. Tolik emocí, tolik názorů, že? Tolik nesouladu. Ať řeknete cokoliv, ať si cokoliv – nahlas – myslíte, někoho vždycky naštmete. Pamatuji si to z rodiny, když jsem byla malá, kde se jednou za čas nad narozeninovým dortem sešly strany politicky znesvářené a nekompatibilní a průběhy i konce těch debat byly tak předvídatelné, že se možnost harmonického rozhovoru nad zmíněným dortem a kávou rozplývala jako pára nad hrncem od samého počátku. A já, jakožto člověk nekonfliktní, vyhledávající mírové debaty a konsensus, milující klid, při roztržkách trpící a nedýchající, rozhodně nepřicházím na stránky těchto novin, abych vyvolala jakoukoliv, neřkuli politickou debatu. Takže?

Takže žádný strach, přicházím v míru. Pozorujíc svět, jak prochází svými volbami. Volbami, z nichž ty politické tvoří jen malý kousíček. Volbami, jichž učiní každý z nás dennodenně mnoho. „Vstanu hned nebo až za 5 minut? Co si dám k snídani? Kávu hned anebo až potom? Anebo teď i potom? Jaké ponožky si dnes obleču, dcera se rozhoduje, komu pošle hlas do Star Dance. A pak ty mnohem komplexnější volby typu vzdám to anebo bude Papučový den, i když leje jako z konve? Vzdám to anebo se ještě pořád budu modlit, ať už ta covidová doba zmizí v chřtánu minulosti a já se budu moct těšit na nějaké to Dekování na mostě 27. listopadu? Vnímáte také, že od momentu, kdy ráno oko protřete, činíte jednu volbu za druhou? Tisíce malých rozhodovacích procesů a mezi nimi ty velké, zásadní. Životní. A v zárodku každé té jedné volby je nějaký záměr. Zaměříme svou pozornost na výsledek – na to, co chceme, co máme rádi, jak bychom si to přáli a pak...zvolíme. Jednu cestu či druhou. Nebo jinou...pořád dál a dál. Život je nekonečná série rozhodnutí a voleb.

Založit před necelými sedmi lety hospic byla pro naši paní ředitelku Danie-
lu a zdravotní sestru Miladu volba jít do naprostého neznáma. Z mého po-
hledu volba neuvěřitelně odvážná (odpusťte, milé kolegyně, že o vás píšu,
aniž byste to tušily, ale píšu to, protože si vás za tuhle volbu a vaši práci
obrovsky vážím). Z myšlenky, kterou nesly ještě spolu s vrchní sestrou Lucií
v hlavě každá zvlášť, než se potkaly, dnes existuje organizace, která lidem
umožňuje jednu ze zásadních voleb v životě. Volbu zůstat DOMA v závěru
života. Všechno hmotné, co existuje na této Zemi, byla nejprve myšlenka
v čísi hlavě. Není to úžasné? Měly myšlenku, spojily svůj záměr a jsme tady.
O sedm let později. Písecký Domácí hospic Athelas doprovodil za dobu své
existence do tohoto momentu 276 pacientů. 276 příběhů, v nichž blízcí
zůstali spolu a drželi se až do konce. I přesto, že to vůbec není lehké. Kaž-
dým rokem roste počet rodin, které se na nás obrátí. To znamená, že stále
více lidí udělá rozhodnutí, svobodnou volbu, zůstat na konci svého života
DOMA. A proto tu jsme.

A ještě na okraj pro naše dekové příznivce: dek přes most bylo minulé
pondělí v knihovně již 55, zcela hotových a krásných. Ve vzduchu poletuje
dalších cca 250 čtverců. Pomalu ale jistě se blížíme k cíli díky vám všem,
kdo jste v tom s námi, a zdá se, že svůj záměr – tedy uplést deku dlouhou
jako písecký most, naplníme. Ptáte se nás, zda se deka nebude „válet po
mostě“. Nebude, natáhneme ji přes zábradlí mostu, jako když si hodíte
pléd přes ramena. Pokusíme se to udělat tak, abychom ji co nejméně ušpi-
nili. Tak snad se dílo podaří a možná uděláte rozhodnutí přijít a třeba si
i pořídit hezký vánoční dárek pro někoho milého. Dek tam zkrátka bude
dost a dost. Dek plných dobrých myšlenek, modliteb a přání. Kouzelných
dek.

Těšíme se na vás a z píseckého hospice vám přejeme samé dobré záměry
a ještě lepší volby.

18.10.2021

Athelasové pozvání k... červeným pláštům

Ranní probouzející se Písek je krásný, všimli jste si? Most dnes nebyl vidět pod mlhou, lidé na zastávkách nebo spěchající do práce, každý ve svých myšlenkách zachumlaný v listopadovém ránu. Vyspali jsme se o hodinu déle, ale naše duše cítí přicházející temnotu roku. Je to čas odchodu slunečních paprsků, kratších dní, čas vzpomínek na svoje blízké zesnulé, Dušičky, později Svatý Martin. Někdy je nám smutno, vidíte. Já vím. Zasteskne se našemu srdci po těch, kteří už opustili náš svět. A ten smutek a někdy i vzpomínka na nějakou veselou historku, kdy se uvnitř usmějeme a řekneme si, že ano, takový byl, byla...je tenkou zlatou nitkou, která nás spojuje s našimi milovanými. Připomenutím, že vztah k člověku nekončí jeho smrtí. Že láska tady zůstává. Napořád. Že se vlastně moc nemění, i když ji sem tam zapráší každodenní starosti. Že světýlka na hřbitovech hoří, protože je tam někdo zapálil. Protože si vzpomněl. A to je moc dobré.

Dobré...dobré...dobré. Dobré srdce...dobrý člověk...dobré jídlo...dobrý život...hraju si ráda s tím slovem, protože ze srdce věřím v to dobré v nás. Ve světlo v každém člověku. Ve světlo, které posvítí i v nejtemnějším sklepe na to, co je důležité. Co je důležité, je očím neviditelné. Řekl Malý princ. Co je důležité?

Na to hledáme odpovědi mnohdy celý život. Ale chci vám dnes přeci jen něco málo nabídnout. Blíží se svátek sv. Martina...Kdyby bylo pro tyto řádky více prostoru, vyprávěla bych vám o něm celý příběh, ale vy jej jistě znáte. Dojímá mne každoročně, že kromě husy, vína a martinských rohlíků nám tahle legenda přináší do té tmavé listopadové doby něco, co otevírá lidská srdce. Co rozsvěcuje to dobré v nás. Soucit. Představuji si někdy, jak беру svou oblíbenou červenou bundu, „snímám ji z ramen“, roztínám ji mečem „vejpůl“ a daruji její polovinu někomu, kdo ji potřebuje více než já. A popravdě... nejsem si zcela jistá, do jaké míry jsem toho opravdu schopna.

Jako on. Jako Martin, který obdaroval chudáka v příkopě polovinou svého nachového pláště, protože pro něj byl stejně, možná dokonce ještě více důležitý, než on sám. Soucit. „Cítím S' někým, kdo nemá takové štěstí jako já. „Cítím S' někým, kdo není zdravý a potřebuje moji pomoc. Něco vám teď povím, kromě toho, že mám za manžela shodou okolností Martina, mám takových Martinů kolem sebe, kteří polovinami svých neviditelných červených plášťů obdarovávají potřebné, víc než dost. Máte je také. Stačí se rozhlédnout, zaostřit zrak a...už ho vidíte! Přísahám. Pro nás v hospici každý, kdo pečuje o svého blízkého v závěru jeho života, je tajným Martinem na bílém koni. Martinem, který se rozdělí o svůj život a daruje svůj čas, lásku a odvalu, aby pečoval, aby byl nablízku. Pro mne osobně každá sestřička, která přichází do rodiny nemocného, vezme půlku toho „očím neviditelného pláště“ a přehodí ho přes všechny přítomné. Každý, kdo nám pošle finanční dar na podporu naší práce, posílá s ním i kus té červené látky, která nás zahřívá, aniž by to věděl. Ale my to víme. Naši tajní Martinové na bílých koních. A tak vás zvou, jako to dělají každoročně všechny děti v naší škole, upečte na Martina perníčky nebo martinské rohlíčky a s někým se rozdělte. Napadá mne, že z takové prachobyčejné lidské náruče se dá také udělat pomyslný martinský plášť a někomu věnovat jedno objetí (v tomto případě se prosím nekrájejte, objetí raději věnujte celé). A víte co? S námi se už například celý půlrok o své pláště dělí ti, kdo s námi pletou obrovskou deku. Ta deka je vlastně takový – jak by řekly naše děti – megamartinský pletený plášť. Mimochodem tenhle Písecký svět by také potřeboval kus červeného martinského hávu ke svému fungování, aby nemusel skončit. A my jsme mu moc vděční, protože skrze něj si s vámi můžeme takhle „povídat“. Avšak ať je to jak chce, ať kdokoliv potřebuje jakoukoliv pomoc ostatních, ať jste ten, kdo daruje plášť anebo ten, kdo potřebuje být obdarován, jsme každý z nás propojen s někým jiným na světě zlatou nití, která znamená, že nejsme sami. Že máme s někým vztah a to je dobré. Moc dobré.

Přejeme vám z Athelasu, ať nacházíte v životě mnoho těch, kdož nepozorováni na neviditelných bílých koních jezdí světem a trousí soucit a hlavně ať vám na cestu listopadovými dny svítí jasné světlo. To vaše. Opatrujte se.

1.11.2021

Athelas: Mám v hlavě klubičko (aneb pozvání na Dekaton 27.11. 14:00)

Zvláštní. Vůbec mne nenapadá, o čem bych tak mohla tento týden psát. Svatý Martin je za námi, před námi doba adventní. A mezitím?...

Šmankote! Mezitím se vlastně sejdem na píseckém mostě 27. 11.2021 ve 14:00 (ale řeknu vám tajemství, buďte tam dřív, ať si vyberete tu svou... cože svého?...Deku!)

Nevím, jak bych vám to řekla, ale já v současnosti žiju v moři dek, čtverců, klubiček a háčků. Když občas vystrčím hlavu, zjistím, že jsou kolem mě stále ti stejní skvělí lidé, kteří se na mně a na celý Athelas usmívají a pomáhají a prostě tady jsou. To je úleva. Zjistím, že v Athelasu stále pracují ti stejní úžasní lidé, pro které to celé děláme. Pro ně. Pro pacienty. Pro jejich blízké a pečující. Mám potřebu to vyslovit nahlas, aby to totiž nevypadalo, že jsme se přeorientovali na výrobu ručně pleteného zboží. Ne, stále jsme, pěkně prosím, Domácí hospic Athelas.

Budu dnes také velmi praktická a nezamýšlející se nad dobou, svobodou a vnitřním životem každého z nás. Prostě, někdy je čas na věci pozemské a organizační. Můj muž například trpělivě čeká, až se vrátí doba, kdy strčím ruce do hrnce a uvařím nějakou dobrou večeři. Díky, statečný Martine!

Jak to celé tedy vypadá v cílové rovince?

Chtělo by se mi říct, že jsme na konci, ale nádherné čtverce i deky se neustále vynořují z nejrůznějších koutů Písku i Čech, bafají na mne ve snu a my ještě pořád se ne a ne ocitnout v cíli.

Když jsem si před asi 3 týdny myslela, že s největším úžasem pokryjeme obě zábradlí mostu, což je dvakrát tolik, než jsme původně předpokládali, po včerejším splétání v Městské knihovně se domnívám, avšak přesně nemám zdání, že těch dek bude kolem 150. Já vám nevím, kam je dáme! Důkladně jsme si Kačkou Šolců, tou statečnou duší, co se mnou plave již osm měsíců po té pletené řece, prohlédly konce zábradlí našeho mostu a světe div se, trochu nás to vyvedlo z míry, že ten most je kratší, než bychom potřebovaly. Nějak se nám „smrsknul“. Ale jak říká Katka: „to se vyřeší na místě“. Tak dobře.

Další praktickou otázkou zůstává, zda bude pršet. Na tu odpověď neznáme a představujeme si, jak si lidé budou odnášet ty patnáctikilové nacucané deky domů. Ale dobrá duše Kačka říká, že pršet nebude. Ne, nebude. Tak dobře.

Pak mám ještě další praktickou otázku. Zda jsme udělali dobré rozhodnutí a stanovili minimální částku za jednu ručně dělanou deku na 1.200Kč. Je to obrovsky moc. Zároveň je to dar pro hospic. Dar, který zajistí cenné hodiny péče pro naše pacienty. A při představě, že za tu práci, kterou to všechny ty neuvěřitelné ženy stálo, za to množství klubíček, času a práce...nemohli jsme to udělat jinak. Část dek si necháváme jako dar pro ty, kteří se potřebují přikrýt laskavostí. A zbytku přejeme nové laskavé majitele. Tak dobře.

Dá-li pánBůh a zůstaneme všichni zdraví, přijede nás na most podpořit úžasná paní Veronika Freimanová, patronka naší obrovské deky. Je to žena tak vřelá a laskavá, že ta naše deka jásá radostí, kdo jí to vlastně drží palce. Odpolednem nás provede pan Ondřej Kaláb. Snad zůstane zdravých alespoň pár dětí z písecké ZUŠ a přijdou nám zazpívat. Ještě máme v rukávu maličko drobných hudebních jednohubek, ale protože v této době nic nedrží extra pohromadě, rozhodli jsme se, že celé to odpoledne bude překvapením. Tak trochu i pro nás. Přijďte, opravdu z celého srdce vás zveme. Myslíme, že projít se po tom mostě, třeba i v dešti, bude stát za to. Tak dobře.

Já osobně, až tam půjdu, pohladím každou z těch dek. Vzpomenu na všechny ty ženy, které se s námi zapletly do největšího a nejlaskavějšího díla všech dob. Já myslím, že budu plakat. Že ze mě nikdo nedostane ani slovo. Tak mi to odpustte. A užijte si i sami pro sebe tu hřejivou náruč, kterou jsme všichni společně upletli. I tahle doba ji potřebuje.

Těšíme se na vás převelice!

16.11.2021

Slovo závěrem...

Po mostě v sobotu nepůjdeme. Deky nepohladím. Život nám prostě připravuje mnohá překvapení. On sám je překvapením. A tak se nechme překvapit, co přinese příští rok. Co pro nás Deky ukrývá ve své hřejivé náruči.

A mezitím se zabalte do své vlastní deky doma, uvařte si čaj, kávu, k ruce dobrou knihu, krásnou hudbu nebo pohádku. Obejměte své blízké, užijte si déšť i sníh za okny, udělejte si něčím radost. Proč? Protože každá chvíle života se počítá.

Děkujeme, držme se.

Katka

Podpora Domáciho hospice Athelas

Staňte se naším andělem...

Chtěli jste podpořit koupí deky náš hospic? Chtěli jste nám dát dar? Nebo někdo laskavý z Vašich blízkých nepletl deku, ale těšil se, že si nějakou odnese?

Zvažujete-li, že byste nás rádi podpořili jinak, zde jsou nápady, jak to udělat.

- Virtuálně adoptovat kousíček deky jakoukoliv částkou. Adoptujete tak kousek práce, kterou Athelas dělá pro tento svět. Každou korunu, kterou věnujete, měsíčně nebo jednorázově proměníme na ČAS odborné a lidské péče o naše pacienty. Jejich čas DOMA.

<https://www.darujme.cz/projekt/1204810>

- Nakoupit Darovací certifikáty na našem novém Andělském dobročinném obchůdku. Není ještě dokonalý a měl původně posloužit prodeji dek. Budeme vděční za jakýkoliv váš nákup. Věnujte HODINY či celý DEN PÉČE, benzin na cestu do rodin nebo léky. Děkujeme.

<http://eshop.hospic-pisek.cz/>

Krásné Vánoce!

